

La cultura de l'esforç

El món empresarial ja no necessita professionals que treballin molt, sinó professionals que a banda de treballar molt estiguin disposats i sàpiguen aportar valor amb el seu treball.

uan era molt jove practicava intensament muntanyisme i motociclisme *off-road*. Aviat, però, vaig començar a ambicionar coses més potents i a somiar de córrer el Dakar, la cursa de motor més dura del món. Em vaig esforçar molt i, als 27 anys, vaig aconseguir participar-hi en moto per primer cop. En aquesta ocasió, vaig abandonar per accident a la meitat de la carrera, però vaig tenir una segona oportunitat l'any següent, i vaig poder acabar aquest gran repte -el meu somni- amb una bona classificació pel tipus de moto que portava. Va ser un gran èxit en la meua carrera esportiva, i realment estava convençut que havia aconseguit una cosa important que em permetria viure al voltant de la meua passió.

Però després va venir un dels moments més frustrants de la meua vida, perquè ningú no em cridava, i perquè vaig constatar que era bo, però no era dels millors; no tenia un lloc a l'elit, i per molt que entrenés i m'esforcés, no aconseguiria mai ser un professional cotitzat en aquest esport.

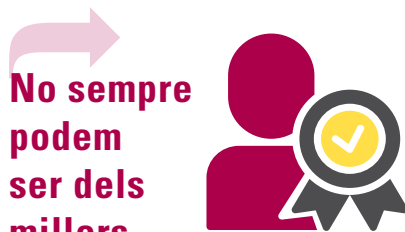
No em volia resignar i vaig prendre una determinació: seria més proactiu i em convertiria en el promotor dels meus projectes per po-

der fer el que m'apassionava, ja fos córrer el Dakar o organitzar un altre tipus d'aventures. També vaig decidir passar-me als cotxes, perquè ja m'havia trencat molts ossos i, posats a no ser dels millors, millor gaudir sobre quatre rodes que era més segur. Ho tenia tot claríssim i unes ganes boges d'esforçar-me, però aviat em vaig adonar de la dura realitat: que el veritable gran

repte per poder córrer el Dakar era trobar patrocinadors. Sense vendes no hi ha aventura ni empresa.

Per poder *vendre*, se'm va ocórrer de trucar al meu amic Pep Busquets, expilot de Trial, que es va quedar prostrat en una cadira de rodes als 18 anys per culpa d'un absurd accident de trànsit. Al cap d'uns anys, va començar a córrer en cotxe i li vaig proposar de fer junts el Dakar. Seria el primer espanyol en cadira de rodes que participava en aquesta dura prova, i jo li faria de copilot, venent i organitzant tot el projecte. A més, tot i que ho havien intentat cinc pilots d'altres països en aquestes condicions, cap no l'havia acabat. Vam córrer junts el Dakar 2000 i, després de molta lluita, una mica d'encert i força sort, vam aconseguir ser el primer equip del món que acabava aquesta mítica prova només conduint amb les mans. Vam triomfar! Havíem aportat valor i creat una actiu de comunicació.

Gràcies a això vam aconseguir patrocini en dues ocasions més, incloent un segon cotxe a l'equip que pilotaria jo, ja que aquest era el meu veritable objectiu. Però en Pep mai més no va aconseguir acabar i, després del seu tercer intent,

 No sempre podem ser dels millors del món en alguna especialitat, o no ho podem ser durant molt de temps; però sempre podem ser dels més eficients i crear valor des d'altres paràmetres

ha mort

ALBERT BOSCH. Aventurer i emprenedor.

va decidir no tornar a participar perquè era massa dur per a ell. Em vaig quedar sense el meu actiu de màrqueting i havia de deixar-ho o buscar altres idees que em permetessin vendre el projecte.

REINVENTAR-SE PERTAL DE CREAR VALOR

No sempre podem ser dels millors del món en alguna especialitat, o no ho podem ser durant molt de temps; però sempre podem ser dels més eficients i cre-

ar valor des d'altres paràmetres. Per això vaig pensar que si hi havia pilotat només amb moto, fet de copilot d'en Pep i també pilotat un cotxe en diverses ocasions, podria ser el primer pilot espanyol que participés al Dakar en cotxe sol, sense copilot. I gràcies a això vaig aconseguir vendre de nou el projecte. Més endavant em vaig comprometre molt amb temes de sostenibilitat i energies netes i vaig tenir la idea que podia fer un projecte

relacionat amb la mobilitat sostenible i, a més, fer alguna cosa pionera al món: participar amb un cotxe 100% elèctric. Gràcies a això vaig tornar a aconseguir patrocinador, i el dia 3 de gener del 2015 em convertia en el primer pilot de la història que participava en la cursa més dura del món del motor sense portar un sol litre de gasolina al cotxe.

I amb tot, sense ser un pilot d'elit ni ser un milionari que es pot pagar el caprici de córrer en

cotxe, gràcies a inventar projectes creatius, he aconseguit participar nou vegades en aquell somni de la meva joventut; però no ho he fet només entrenant i esforçant-me molt (que també), sinó perquè sempre he pensat que tocava fer coses diferents, buscar-se la vida i aconseguir aportar valor amb els meus projectes. I crec, sincerament, que en el món empresarial hauria de ser exactament igual.

NO N'HI HA PROU DE TREBALLAR MOLT

L'època basada en la cultura de l'esforç a seques ha caducat. Ara l'esforç també és imprescindible, lògicament, però ja no marca la diferència. La clau rau a aportar valor amb l'esforç. Si no entenem això no triomfem en els nostres projectes professionals o empresarials.

Fins fa unes dècades, l'esforç gairebé sempre tenia premi. Un muntava un petit negoci amb esforç i tenia altíssimes possibilitats de tenir èxit. Un treballava dur en una empresa i prosperava

L'època basada en la cultura de l'esforç a seques ha caducat. Ara si bé segueix sent imprescindible, ja no marca la diferència. La clau està a aportar valor amb l'esforç. Si no entenem això no triomfem en els nostres projectes professionals o empresarials

va en aquesta organització o en el sector. Un estudiava una carrera (esforç), i tenia un avenir gairebé assegurat.

Però això ja no és ni serà mai més així. Ara l'esforç és una cosa

essencial però que no necessàriament té premi. Muntas un negoci i, per molt que t'esforcis, si no aportes valor en cada fase, l'hauràs de tancar igualment. Per molt que treballis dur en una empresa, si no aportes valor cada dia no progressaràs o algú et substituirà. Si estudies una carrera amb molt d'esforç, només aconseguiràs una bona plataforma de llançament per anar creant-teu avenir aportant valor a les organitzacions.

El món empresarial no necessita bons professionals que treballin molt, sinó bons professionals que estiguin disposats a aportar valor amb el seu treball. L'esforç a seques es pagarà a pes i només es cotitzarà el que comporti aportació de valor, pensant diferent, innovant, sent proactius, reinventant processos i serveis, creant idees potents i fent que els projectes evolucionin com un ecosistema eficient per liderar un futur amb garanties d'èxit.

L'època de la cultura de l'esforç ha mort. Visca la cultura de l'aportació de valor!

ÈXIT = ESFORÇ + VALOR

- Pensament diferent
- Innovació
- Proactivitat
- Reinvençió de processos i serveis
- Creació d'idees potents
- Projectes evolutius cap a un ecosistema eficient

